

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej ius aegis, s. r. o., Ferienčíkova 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Radoslav Zigo, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 31 K 58/2014-6632 z 30. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 31 K 58/2014-6632 z 30. novembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením z 9. februára 2015 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka ██████████, ██████████ ██████████ (ďalej len „úpadca“), a ustanovil správcu.

Sťažovateľ si súhrnnou prihláškou z 25. februára 2015 prihlásil svoje pohľadávky v celkovej sume 11 910 824,20 €.

Dňa 16. apríla 2015 bol v obchodnom vestníku uverejnený oznam správcu o zvolaní prvej schôdze veriteľov na 25. máj 2015.

Dňa 25. mája 2015 sa prvej schôdze veriteľov zúčastnil aj sťažovateľ ako veriteľ. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«Prvá schôdza veriteľov prijala nasledovné uznesenia:

(i) uznesenie č. 1 v znení: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov bol za prvého člena veriteľského výboru zvolený veriteľ s poradovým číslom 137, ██████████ ██████████“

(ii) uznesenie č. 2 v znení: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov bol za druhého člena veriteľského výboru zvolený veriteľ s poradovým číslom 142, ██████████ ██████████ s počtom hlasov 167 776 109.“

(iii) uznesenie č. 3 v znení: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov bol za tretieho člena veriteľského výboru zvolený veriteľ s poradovým číslom 80, ██████████ s celkovým počtom hlasov 166 183 761.“

(iv) uznesenie č. 4 v znení: „Na základe výsledkov hlasovania schôdze veriteľov o návrhu veriteľa s poradovým číslom 137, [REDAKČNÝ KOTVA] na ustanovenie nového správcu do funkcie správcu úpadcu, schôdza veriteľov sa uzniesla na výmene správcu úpadcu a do funkcie ustanovila nového správcu, a to spoločnosť [REDAKČNÝ KOTVA] ...“»

Uznesením z 8. júna 2015 uverejneným v obchodnom vestníku 15. júna 2015 na základe návrhov viacerých veriteľov okresný súd zrušil všetky uznesenia prijaté prvou schôdzou veriteľov a uložil správcovi, «aby „opätovne zvolal prvú schôdzu veriteľov v lehote 10 pracovných dní od dňa zverejnenia tohoto uznesenia v obchodnom vestníku.“».

Dňa 25. júna 2015 bol v obchodnom vestníku uverejnený oznam správcu o zvolaní opakovanej prvej schôdze veriteľov na 27. júl 2015. Dňa 27. júla 2015 sa konala opakovaná prvá schôdza veriteľov, ktorá prijala uznesenia v zásade totožné ako prvá schôdza veriteľov z 25. mája 2015.

Proti uzneseniam opakovanej prvej schôdze veriteľov podal sťažovateľ odôvodnené námietky, resp. sa pripojil k odôvodneným námietkam iných veriteľov. Následne návrhom doručeným okresnému súdu sa sťažovateľ domáhal, aby okresný súd odložil vykonateľnosť predmetných uznesení a aby tieto uznesenia zrušil.

Okresný súd rozhodol uznesením z 24. septembra 2015 tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu z 24. septembra 2015 „sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy, ktorá je vedená na Ústavnom súde SR pod sp. zn. RVP 15588/2015“.

Dňa 26. októbra 2015 sa uskutočnilo zasadnutie veriteľského výboru úpadcu, «ktoré prijalo uznesenie č. 1 v nasledovnom znení:

„Veriteľský výbor volí za predsedu veriteľského výboru veriteľa [REDAKČNÝ KOTVA]

[REDAKČNÝ KOTVA].“

... Zápisnica zo zasadnutia veriteľského výboru bola publikovaná v obchodnom vestníku č. 222/2015 zo dňa 19. novembra 2015.».

Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu domáhal, aby okresný súd zrušil uznesenie č. 1 veriteľského výboru z 26. októbra 2015 a aby pozastavil jeho účinnosť do skončenia konania o návrhu. Okresný súd rozhodol napadnutým uznesením z 30. novembra 2015 tak, že návrh zamietol.

Sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd v napadnutom uznesení nedal odpovede na argumenty, ktoré uviedol v návrhu na zrušenie uznesenia veriteľského výboru z 26. októbra 2015, a tiež namieta, že výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) okresným súdom odporuje ich zmyslu a účelu.

Sťažovateľ v prvom rade argumentuje tým, že „**[REDAKOVANÉ]** *nie je nezabezpečeným veriteľom a nespĺňa zákonné predpoklady byť volená za predsedu veriteľského výboru.*“

Sťažovateľ argumentuje ďalej tým, že **[REDAKOVANÉ]**, nie je veriteľom zistenej nezabezpečenej pohľadávky a zároveň nie je veriteľom zistenej zabezpečenej pohľadávky, keďže si prihlásila zabezpečenú pohľadávku, ktorá bola účinne popretá viacerými veriteľmi – čo do výšky, do právneho dôvodu, do poradia a do zabezpečenia. **[REDAKOVANÉ]** podala žalobu o určenie popretej pohľadávky, o ktorej nebolo právoplatne rozhodnuté. Následne sťažovateľ poukazuje na to, že konkurzný súd „na základe predložených listín (prejudiciálne) ustálil, že existuje predpoklad existencie práv popretého zabezpečeného veriteľa **[REDAKOVANÉ]**, a na základe tohto predbežného posúdenia **[REDAKOVANÉ]** priznal vo vzťahu k popretej zabezpečenej pohľadávke hlasovacie práva ako aj ďalšie práva veriteľa;

... podľa názoru Sťažovateľa rozhodnutie súdu o priznaní hlasovacích práv podľa § 32a ZKR v prospech popretého zabezpečeného veriteľa (čo do výšky, čo do právneho dôvodu, čo do poradia a čo do zabezpečenia) nijakým spôsobom nezakladá vznik práva tohto popretého nezabezpečeného veriteľa byť volený do veriteľského výboru (ktorý je orgánom nezabezpečených veriteľov). Takéhoto popretého veriteľa zabezpečenej

pohľadávky... totiž nemožno ani v dôsledku rozhodnutia súdu podľa § 32a ZKR považovať ani za veriteľa zistenej nezabezpečenej pohľadávky podľa § 33 ZKR, ani za veriteľa zistenej zabezpečenej pohľadávky podľa § 37 ods. 2 ZKR. “.

Sťažovateľ ďalej namieta, že okresný súd sa v napadnutom uznesení a ani v uzneseniach, na ktoré sa odvoláva (t. j. v uzneseniach z 8. júna 2015 a 24. septembra 2015), nevyrovnal s jeho argumentáciou, podľa ktorej rozhodnutie o priznaní hlasovacích práv v prospech popretého veriteľa zabezpečenej pohľadávky nemožno aplikovať pri hlasovaní o členoch veriteľského výboru. Sťažovateľ tiež uvádza, že účelom § 32a zákona č. 7/2005 Z. z. „*bolo zabezpečiť ochranu účelovo popretých veriteľov v konkurznom konaní a tým zabezpečiť rovnosť (rovnaké práva) veriteľov s rovnakým postavením. Účelové popretie veriteľa zo strany iného veriteľa bolo totiž často využívaným prostriedkom na získanie kontroly na konkurzných konaniach v neprospech takto účelovo popretého veriteľa (často s významným počtom hlasov). Účelom ustanovenia § 32a ZKR však v žiadnom prípade nebolo umožniť, aby popretý zabezpečený veriteľ mohol hlasovať o voľbe členov veriteľského výboru, a už vôbec nie, aby sa mohol stať predsedom veriteľského výboru... “.*

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že zasadnutie veriteľského výboru nebolo zvolané v lehote podľa § 38 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z., keďže „*veriteľský výbor bol zvolený opakovanou prvou schôdzou veriteľov Úpadcu, ktorá sa uskutočnila dňa 27. júla 2015. Zákonná lehota na konanie prvého zasadnutia veriteľského výboru teda uplynula dňa 11. augusta 2015. Prvé zasadnutie veriteľského výboru úpadcu sa však uskutočnilo až dňa 26. októbra 2015. “.* Sťažovateľ na tomto základe namietal nezákonnosť prvého zasadnutia veriteľského výboru, okresný súd sa však s touto námietkou nijako nevysporiadal.

Okresný súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal ani s námietkou, že správca alebo predseda veriteľského výboru postupovali v rozpore s § 38 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. pri zverejňovaní odpisu zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru. Sťažovateľ poukazuje na to, že „*zasadnutie veriteľského výboru Úpadcu sa uskutočnilo dňa 26. októbra 2015.*

Päťdňová lehota na doručenie zápisnice správcovi (nestačí jej odovzdanie na poštovú prepravu) teda uplynula predsedovi veriteľského výboru dňa 2. novembra 2015. Správca bol povinný najneskôr nasledujúci pracovný deň (t. j. 3. novembra 2015) zabezpečiť zverejnenie zápisnice v obchodnom vestníku.

... Pokiaľ by si predseda veriteľského výboru a správca riadne splnili svoje zákonné povinnosti, odpis zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru by musel byť zverejnený v obchodnom vestníku najneskôr zo dňa 10. novembra 2015. Odpis zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru bol však zverejnený v obchodnom vestníku zo dňa 19. novembra 2015.“

Podľa sťažovateľa všetky uvedené porušenia zákona – t. j. pri voľbe [REDAKOVANÉ] za predsedu veriteľského výboru, zvolávaní zasadnutia veriteľského výboru a zverejňovaní zápisnice z uvedeného zasadnutia veriteľského výboru – predstavujú rozpor so spoločným záujmom nezabezpečených veriteľov, keďže „základným a primárnym spoločným záujmom nezabezpečených veriteľov je dodržiavanie zákona počas konkurzného konania“. V tejto súvislosti sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že „[REDAKOVANÉ] a priori nemôže vykonávať funkciu predsedu veriteľského výboru v spoločnom záujme nezabezpečených veriteľov, ale práve naopak pri výkone funkcie bude sledovať svoj vlastný záujem (t. j. záujem popretého zabezpečeného veriteľa...“. Podľa sťažovateľa sa okresný súd nevysporiadal ústavne akceptovateľne ani s touto jeho námietkou, keďže vychádzal z tvrdenia, že „zasadnutie veriteľského výboru Úpadcu prebehlo v súlade so zákonom“, a taktiež z tvrdenia «o údajnom „neunesení dôkazného bremena“ zo strany Sťažovateľa».

Podľa sťažovateľa okresný súd dospel k záveru o zákonnosti zasadnutia veriteľského výboru bez odôvodnenia a bez toho, aby sa vysporiadal s jeho námietkami. Pokiaľ ide o záver o neunesení dôkazného bremena, sťažovateľ poukazuje na to, že všetky jeho skutkové tvrdenia v návrhu na zrušenie uznesenia č. 1 „vyplývajú z dokumentov založených v súdnom spise, a teda tieto skutkové tvrdenia nie sú predmetom dokazovania. Je teda zrejmé, že záver súdu o údajnom neunesení dôkazného bremena je vo vzťahu k týmto skutkovým tvrdeniam Sťažovateľa bezpredmetný. Navyše, Sťažovateľ ako prílohu k jeho

návrhu na zrušenie uznesenia č. 1 prijaté veriteľským výborom Úpadcu predložil duplicitne predložil 8 listinných dôkazov, ktoré už súd v spise mal založené.“.

Rovnako tak argumentácia sťažovateľa o rozpore uznesenia č. 1 so spoločným záujmom nezabezpečených veriteľov je založená na premisách, ktoré „nemajú charakter skutkových tvrdení, ale majú charakter právnych argumentov, ku ktorým Sťažovateľ dospel interpretáciou právnych predpisov. V súvislosti s vyššie uvedenými tvrdeniami teda nemožno hovoriť o unesení (resp. neunesení) dôkazného bremena, keďže právne predpisy (ani ich interpretácia) zo zrejmých dôvodov nie je predmetom dokazovania.“.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že namietané skutočnosti a napadnuté uznesenie viedli k porušeniu základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Napadnutým uznesením „bol totiž aprobovaný taký procesný postup pri voľbe predsedu veriteľského výboru, na základe ktorého boli rovnaké práva poskytnuté veriteľom s nerovnakým postavením, keď popretému zabezpečenému veriteľovi [REDAKOVANÉ] priznané právo voliť a byť volený za predsedu veriteľského výboru (t. j. veriteľského orgánu nezabezpečených veriteľov), čím súčasne došlo k znevýhodneniu Sťažovateľa (ako nezabezpečeného veriteľa) ako aj ostatných nezabezpečených veriteľov.“.

Podľa sťažovateľa napadnutým uznesením došlo aj k porušeniu jeho základného práva na ochranu vlastníckeho práva, keďže «v konkurznom konaní totiž uplatnil svoje pohľadávky (majetok), a napriek jeho „legitímnemu očakávaniu“ pri splnení podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi (ZKR) Sťažovateľ v konkurznom konaní doposiaľ nemal také postavenie ani nemal k dispozícii takú zákonnú ochranu jeho vlastníckeho práva (t. j. jeho pohľadávok), akú mu zákon poskytuje, keďže, okrem iného, v dôsledku nezákonného zvolenia veriteľa [REDAKOVANÉ] za predsedu veriteľského výboru Úpadcu postavenie Sťažovateľa v rámci konkurzného konania na Úpadcu nezodpovedá príslušným zákonným ustanoveniam.».

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľa zaručené v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 a 3 Ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., právo na majetok v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu Uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 31 K/58/2014-6632 zo dňa 30. novembra 2015 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 31 K/58/2014-6632 zo dňa 30. novembra 2015 v celom rozsahu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť trovy konania Sťažovateľa vo výške 363,79 € na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 30. novembra 2015, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie uznesenia č. 1 veriteľského výboru – o zvolení predsedu veriteľského výboru, poukázal na priebeh konkurzu na majetok úpadcu a taktiež na obsah návrhu sťažovateľa. Následne uviedol tieto právne závery:

«Dňa 13. 11. 2015 bola tunajšiemu súdu doručená Zápisnica zo zasadnutia veriteľského výboru úpadcu [REDAKOVANÉ] konaného dňa 26. 10. 2015. Zo Zápisnice z predmetného zasadnutia vyplýva, že program uvedeného zasadnutia bol nasledovný: a) voľba predsedu veriteľského výboru a b) správa o priebehu konkurzného konania.

V rámci bodu a) programu bolo na predmetnom zasadnutí prijaté uznesenie č. 1, v znení: „Veriteľský výbor volí za predsedu veriteľského výboru veriteľa [REDAKOVANÉ].“

Námietky voči predmetnému uzneseniu neuplatnil žiaden z veriteľov.

Súd poukazuje na to, že na opakovanej 1. schôdzi veriteľov konanej dňa 27. 07. 2015 došlo k riadnemu zvoleniu veriteľského výboru. Uznesením zo dňa 08. 06. 2015, č. k. 31 K/58/2014-4692 a uznesením zo dňa 24. 09. 2015, č. k. 31 K/58/2014-6368 sa súd

vysporiadal s otázkou týkajúcou sa veriteľa [REDACTED] a jeho postavenia ako zabezpečeného resp. nezabezpečeného veriteľa v predmetnom konkurznom konaní.

Ako vyplýva zo Zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru konaného dňa 26. 10. 2015, jeho priebeh ako aj voľba predsedu veriteľského výboru bola v súlade s programom zasadnutia a v súlade so zákonom.

Navrhovateľ vo svojom podaní zo dňa 23. 11. 2015 žiadnym spôsobom nepreukázal, že predmetné uznesenie prijaté na zasadnutí veriteľského výboru je rozpore so spoločným záujmom nezabezpečených veriteľov a zároveň nedoložil s výnimkou Zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru žiaden iný dôkaz, ktorý by uvedené preukazoval.

Dôkazné bremeno je povinnosť účastníka, pokiaľ chce byť úspešný v konaní, preukázať existenciu takých svojich skutkových tvrdení, ktoré môžu pre neho privodiť priaznivý výsledok. Dôkazné bremeno zaťažuje navrhovateľa, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností zakladajúcich ním tvrdené právo. Súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že pri povinnosti rozhodnúť o návrhu navrhovateľa v krátkej zákonnej 7-dňovej lehote v tomto štádiu konania je na strane navrhovateľa, aby dostatočne preukázal ním tvrdené skutočnosti zakladajúce ním tvrdené právo.

Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, nakoľko žiadnym spôsobom nepreukázal rozpor prijatého uznesenie so spoločným záujmom nezabezpečených veriteľov, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.»

Sťažovateľ namieta, že okresný súd riadne neodôvodnil napadnuté uznesenie a neposkytol akceptovateľné odpovede na jeho námietky. Sťažovateľ zároveň považuje právne závery okresného súdu za arbitrárne. Sťažovateľ namieta, že

- [REDACTED], nespĺňa predpoklady na voľbu predsedu veriteľského výboru, keďže nie je veriteľom zistenej nezabezpečenej pohľadávky,

- zasadnutie veriteľského výboru nebolo zvolané v lehote 15 dní od jeho zvolenia v zmysle § 38 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.,

- odpis zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru nebol zverejnený v súlade s lehotami ustanovenými v § 38 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z.,

- uznesenie č. 1 veriteľského výboru – o voľbe jeho predsedu – je v rozpore so spoločným záujmom veriteľov,

- napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené základné práva na rovnosť účastníkov v konaní a na ochranu vlastníckeho práva z dôvodu, že okresný súd akceptoval voľbu príslušného veriteľa za predsedu veriteľského výboru.

Ústavný súd nepovažuje právne závery v napadnutom uznesení za arbitrárne, pričom okresný súd tieto právne závery primerane odôvodnil, preto nie sú ani zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu predstavuje dostatočný podklad pre výrok jeho uznesenia, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie uznesenia č. 1 o zvolení príslušného veriteľa za predsedu veriteľského výboru.

K námietke sťažovateľa o tom, že [REDACTED], nemôže byť volená za predsedu veriteľského výboru, poukazuje ústavný súd na uznesenie okresného súdu č. k. 31 K 58/2014-6368 z 24. septembra 2015, v ktorom sa okresný súd vysporiadal s námietkou sťažovateľa a ďalších veriteľov o tom, že [REDACTED], nemôže voliť členov veriteľského výboru (aktívne volebné právo) a nemôže byť zvolená za člena veriteľského výboru (pasívne volebné právo). K uvedenej námietke okresný súd v uznesení z 24. septembra 2015 uviedol:

„K námietke týkajúcej sa rozporu prijatých uznesení týkajúcich sa voľby členov veriteľského výboru s ust. § 37 ods. 2 ZKR ohľadne umožnenia hlasovať aj veriteľovi č. 137 súd uvádza, že tým, že zabezpečená pohľadávka veriteľa č. 137 bola účinne popretá iným veriteľom, v zmysle ust. § 37 ods. 2 ZKR sa nepovažuje za zistenú zabezpečenú pohľadávku, teda zabezpečovacie právo a poradie tohto veriteľa nebolo zistené a tým, že súd tomuto veriteľovi priznal hlasovacie práva na schôdzi veriteľov, predseda schôdze postupoval v súlade s ust. § 37 ods. 2 ZKR súd uvádza.

ZKR v ust. § 37 ods. 2 stanovuje, že právo voliť a odvolávať členov veriteľského výboru vrátane práva byť zvolený do veriteľského výboru má aj zabezpečený veriteľ v rozsahu, v akom jeho zistená zabezpečená pohľadávka pravdepodobne nebude uspokojená z jeho oddelenej podstaty; rozsah hlasovacieho práva určí správca, pričom vychádza zo zistenej sumy zabezpečenej pohľadávky a hodnoty majetku uvedenej v súpise majetku

podstát. Členom veriteľského výboru je teda len ten nezabezpečený veriteľ a za zákonom ustanovených podmienok, aj ten zabezpečený veriteľ, ktorého pohľadávka je zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti (veriteľ, ktorý má hlasovacie právo). U zabezpečeného veriteľa musí byť zistené aj zabezpečovacie právo a poradie, inak sa stáva v nezistenom rozsahu nezabezpečeným veriteľom. Správca teda, podľa názoru súdu, správne postupoval, ak priznal tomuto veriteľovi hlasovacie právo v danej výške a to s poukazom na to, že v čase konania tejto schôdze veriteľov účinným popretím zabezpečenej pohľadávky veriteľmi a čiastočne i správcom, nedošlo k zisteniu zabezpečenej pohľadávky tohto veriteľa a zároveň tomuto veriteľovi súd priznal hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou v danej výške.“

Uvedené právne závery okresného súdu v uznesení z 24. septembra 2015 boli predmetom prieskumu ústavného súdu, ktorý v uznesení sp. zn. II. ÚS 97/2016 zo 4. februára 2016 dospel k záveru, že tieto právne závery okresného súdu sú ústavne udržateľné.

Vychádzajúc z uvedeného – ak nie je spochybnená ústavná udržateľnosť výkonu hlasovacieho práva veriteľa – [REDAKOVANÉ], a tiež jeho zvolenia za člena veriteľského výboru, nemožno na tom istom argumentačnom základe spochybniť ústavnú udržateľnosť voľby tohto veriteľa za predsedu veriteľského výboru.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa nezvolania zasadnutia veriteľského výboru v lehote 15 dní od jeho zvolenia a tiež nezverejnenia odpisu zápisnice zo zasadnutia veriteľského výboru v príslušných lehotách, ústavný súd tieto námietky neakceptuje. Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namieta porušenie zákonnosti – nedodržanie lehôt ustanovených zákonom č. 7/2005 Z. z. V súvislosti s týmito námietkami však netvrdí a ani nepreukazuje také skutočnosti, že namietané porušenia zákonných lehôt mali ústavnoprávny rozmer, t. j. že boli takej intenzity a mali taký konkrétny dopad na právne postavenie sťažovateľa ako účastníka predmetného konkurzného konania, že to viedlo k porušeniu označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd nepovažoval tieto námietky za dostatočný podklad na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa.

Rovnako tak možno akceptovať právny záver okresného súdu, že sťažovateľ nepreukázal, že voľba príslušného veriteľa za predsedu veriteľského výboru je v rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Sťažovateľove námietky v tomto smere sú hypotetické, sú zamerané na budúcnosť a vychádzajú z presvedčenia, že „[REDACTED] *a priori nemôže vykonávať funkciu predsedu veriteľského výboru v spoločnom záujme nezabezpečených veriteľov, ale práve naopak pri výkone funkcie bude sledovať svoj vlastný záujem*“. Samotnou voľbou určitého veriteľa za predsedu veriteľského výboru ešte spravidla nedochádza k rozporu so spoločným záujmom veriteľov. Tento rozpor môže vzniknúť až následnou konkrétnou činnosťou veriteľského výboru, prípadne jeho predsedu. V takom prípade bude mať sťažovateľ možnosť namietat', že rozpor so spoločným záujmom veriteľov skutočne vznikol. V princípe však nemôže sťažovateľ účinne namietat', že takýto rozpor nepochybne vznikne v budúcnosti vzhľadom na osobu veriteľa, ktorý bol zvolený za predsedu veriteľského výboru.

Ústavný súd takto nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 30. novembra 2015. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. je jedným z možných a ústavne udržateľných výkladov.

Sťažovateľom namietané skutočnosti neindikujú ani možnosť vysloviť porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Samotnou voľbou špecifikovaného veriteľa za predsedu veriteľského výboru nemohlo dôjsť k zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľa. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza také skutočnosti, ktoré by preukazovali existenciu takejto príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým uznesením okresného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017